

Arrest

nr. 76 448 van 2 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 29 januari 2010 en heeft zich op 2 februari 2010 vluchteling verklaard. Op 11 maart 2010 werd aan verzoeker de beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Volgens verzoeker zou hij op 15 december naar Turkije gereisd zijn. Op 24 april 2011 is verzoeker volgens zijn verklaringen opnieuw het Rijk binnengekomen en heeft hij zich een tweede keer vluchteling verklaard op 26 april 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 juli 2011 en 2 september 2011.

1.3. Op 15 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en van Koerdische origine te zijn. U zou een soennitische moslim zijn afkomstig van Mosul. U zou tot het derde jaar naar de lagere school zijn gegaan. U hebt drie broers en twee zussen. U bent gehuwd en u had een zoontje M(...). U werkte als arbeider. U zou ook een tijdje als theejongen hebben gewerkt bij A(...) Z(...), een voormalige medewerker van het regime van Saddam Hussein. In 2004 zou u bij het leger zijn gegaan. U werkte op de militaire basis van Keske als lijfwacht van A(...) T(...), de bevelhebber van uw eenheid. Begin 2007 zou u met uw eenheid hebben deelgenomen aan een militaire operatie in een dorpje bij Talafar. Hierbij werden 13 terroristen gedood en 2 gearresteerd. Drie of vier maanden na die operatie ging u samen met enkele collega's op verlof naar huis. Ter hoogte van het dorp waar jullie die operatie hadden uitgevoerd, werden jullie beschoten. U raakte daarbij gewond aan uw been. Na het schietincident verbleef u drie maanden in het ziekenhuis. Nadien bleef u thuis. In maart of juni 2009 zou u terug naar het leger zijn gegaan. Wegens uw wonde aan uw been, was u niet meer in operationele dienst, maar deed u licht werk in het restaurant en bij de logistiek binnen de militaire basis van Keske. In december 2009 zou u een dreigbrief hebben ontvangen waarin stond dat u moest stoppen met het leger en de wijk verlaten. Daarop besloot u het land te verlaten. Op 10 december 2009 zou u Irak hebben verlaten. Uw echtgenote en uw zoon bleven in Mosul bij uw schoonfamilie. U zou via Griekenland naar België zijn gereisd waar u op 29 januari 2010 werd aangehouden op de luchthaven van Zaventem, komende van een vlucht van Athene. U diende op 2 februari 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 11 maart 2010 werd deze asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. In december 2010 zou uw zoon zijn ontvoerd. Op 15 december 2010 ging u van België naar Turkije. Uw echtgenote had Irak verlaten op 17 december 2010 en was ook naar Turkije gereisd. Op 20 april 2011 verlieten jullie samen Turkije en reisden naar België. Op 26 april 2011 diende u een tweede asielaanvraag in samen met uw echtgenote.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart en het paspoort van uw echtgenote, uw huwelijksakte, drie kopies van militaire badges, een kopie van een opleidingscertificaat en een kopie van een verlofpas van het leger.

Uw twee broers, K(...) en S(...), zouden eveneens naar België zijn gekomen en hier asiel hebben aangevraagd. Uw broer K(...) (OV 6.267.380), een bakker uit Mosul, zou in mei 2008 Irak hebben verlaten. Hij heeft in België asiel aangevraagd op 6 juni 2008. Op 17 september 2008 werd hem de status van subsidiaire bescherming toegekend. Uw broer S(...) (OV 6.655.175), die ook als militair op de luchthaven van Keske had gewerkt, had Irak op 25 juni 2010 verlaten. Hij diende een asielaanvraag in in België op 12 juli 2010. Op 9 augustus 2011 heeft S(...) zijn asielprocedure in België vrijwillig stopgezet en keerde hij met IOM terug naar Erbil in Noord-Irak.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U zou Irak hebben verlaten omdat u werd bedreigd omdat u in het leger zat. Er dient echter te worden opgemerkt dat u onvoldoende ernstige elementen hebt aangebracht om die vrees aannemelijk te maken.

U zou vanaf 2004 in het leger hebben gezeten (CGVS, 26/07/2011, p. 7). Begin 2007 zou u hebben deelgenomen aan een militaire operatie tegen terroristen in een dorpje bij Talafar. Enkele maanden later zouden u en vier andere collega's ter hoogte van dat dorpje zijn beschoten waarbij u gewond raakte aan uw been (CGVS, 26/07/2011, p. 18-19). Vóór dat incident in 2007 zou u één keer een briefje hebben ontvangen, in mei of juni 2006 (twee of drie maanden voor uw huwelijk op 1 augustus 2006) waarin u werd aangemaand te stoppen met werken in het leger. U besteedde er echter geen aandacht aan en nadien is er niets meer gebeurd (CGVS, 26/07/2011, p. 16). Dit éne briefje, van midden 2006, kan vandaag dan ook bezwaarlijk worden beschouwd als een zwaarwichtige aanwijzing voor een actuele vrees voor vervolging.

Het schietincident van 2007 kan evenmin overtuigen dat u actueel in Irak een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Dat u gewond bent geraakt in een dergelijk schietincident, houdt niet automatisch in dat u systematisch en persoonlijk zou worden vervolgd. U hebt zelf verklaard dat niet enkel u maar ook vier collega's werden beschoten. U zegt dat u werd beschoten omdat u had deelgenomen aan een militaire operatie tegen terroristen (CGVS, 26/07/2011, p. 19). Het is niet

omdat u werd beschoten, terwijl u in militair uniform op de plaats voorbij kwam waar u drie of vier maanden eerder had deelgenomen aan een militaire operatie, dat u daarom systematisch wordt vervolgd. Het lijkt er eerder op dat de dorpelingen wraak wilden nemen op militairen die voorbijkwam omdat er enkele maanden eerder een militaire operatie was geweest in hun dorp. U kunt, op basis van dit feit, niet overtuigen dat u in Irak werd gevisieerd met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, temeer daar u nadien nog lange tijd in Irak bent geen gebleven ook gedurende bijna twee jaar geen problemen zou hebben gekend. Na het vermeende schietincident zou u tot maart 2009 zijn thuisgebleven (CGVS, 26/07/2011, p. 8). In die periode, van midden 2007 tot maart 2009, werd u niet bedreigd of hebt u niets meegemaakt dat wijst op persoonlijke en systematische vervolging (CGVS, 26/07/2011, p. 20). U hebt met andere woorden gedurende twee jaar in uw huis in Mosul kunnen wonen zonder dat er aanwijzingen zijn dat u werd gezocht omwille van uw verleden als militair. Ook het feit dat u in maart 2009 terug bij het leger ging werken, wijst er allerminst op dat u in die periode een gegronde vrees voor vervolging hoefde te koesteren.

Het enige persoonlijke vervolgingsfeit dat u aanhaalt na het schietincident van 2007 is een dreigbrief die u zou hebben ontvangen in december 2009. In die dreigbrief werd u aangemaand te stoppen met werken. Er dient echter te worden opgemerkt dat u die dreigbrief niet kunt voorleggen en dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over waar die brief zich zou bevinden. U hebt verklaard dat de dreigbrief bij uw oom lag (CGVS, 26/07/2011, p. 22). U zegt dat u uw oom hebt gevraagd de brief op te sturen, maar dat hij dat niet heeft gedaan. Uw echtgenote daarentegen heeft verklaard dat ze de dreigbrief bij haar had en dat ze u die gaf nadat u terugkeerde (CGVS, 26/07/2011, p. 3). Het feit dat u en uw echtgenote zich tegenspreken over waar de dreigbrief zich bevindt, trekt het bestaan van de dreigbrief ernstig in twijfel. Aangezien u die dreigbrief inroept als reden waarom u Irak hebt verlaten, mag er van u toch worden verwacht dat u weet waar die zich bevindt en dat, als uw echtgenote u die brief heeft gegeven, u die kunt voorleggen.

Er dienen ook vraagtekens te worden geplaatst bij uw bewering als zou u in maart 2009 terug bij het leger zijn gegaan. Uw broer S(...) die ook op de militaire basis van Keske werkte, en die hier tevens asiel aanvraag, heeft tegenover het CGVS verklaard dat u, sinds u gewond was geraakt niet meer bent teruggekeerd naar het leger (OV 6.655.175, CGVS, 03/03/2011, p. 19).

Zelfs al zou er geloof kunnen worden gehecht aan uw terugkeer naar het leger in maart 2009 en het bestaan van de dreigbrief, dan nog moet worden opgemerkt dat u sindsdien geen concrete aanwijzingen kan opgeven dat u nog wordt gevisieerd.

Het enige feit dat u nog aanhaalt, is de ontvoering van uw zoon. Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet weet of deze ontvoering gelinkt is met uw persoonlijke problemen. U geeft aan dat u niet weet of uw zoon is ontvoerd omdat u vroeger in het leger zat. U beweert dat de ontvoerder geld eisten van uw schoonvader maar u weet niet waarom hij werd ontvoerd (CGVS, 26/07/2011, p. 22).

Bovendien rijzen er twijfels over de waarachtigheid van de ontvoering van uw zoon dient te worden opgemerkt dat u en uw echtgenote hierover vage en incoherente verklaringen afleggen. Eerst en vooral leggen jullie discrepante verklaringen af over de geboortedatum van uw zoon. U hebt verklaard dat M(...) eind 2008 is geboren (bij uw eerste asielaanvraag hebt u in het kader van de Dublinovername verklaard dat hij in december 2008 is geboren). U beweert dat u actief was als militair toen M(...) werd geboren (CGVS, 26/07/2011, p. 3). Dit klopt echter niet met uw verklaringen over uw militaire carrière. U hebt immers verklaard dat u tussen midden 2007 en maart 2009 niet in het leger hebt gewerkt. (CGVS, 26/07/2011, p. 8, p. 20). Er mag van u toch worden verwacht dat u weet of u al dan niet als militair werkte bij de geboorte van uw eerste en enige zoon. Uw echtgenote verklaarde, in tegenspraak met uw verklaringen, bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat M(...) op 10 januari 2009 werd geboren (Verklaring DVZ, 02/05/2011). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat generaal verklaarde ze daarentegen dat hij op 1 oktober 2009 werd geboren (CGVS, 26/07/2011, p. 2). Er mag van ouders toch worden verwacht dat ze weten wanneer hun eerste kindje, dat later zou zijn gedood, is geboren. Ook over zijn dood leggen jullie vage en weinig consistente verklaringen af. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u verklaard dat hij werd gedood op 2,5 jarige leeftijd in november 2010 (Verklaring DVZ, 02/05/2011). Dit lijkt echter niet te kloppen: als uw zoon, geboren is in december 2008, dan was hij in november 2010 nog niet eens 2 jaar. Op het Commissariaat-generaal beweerde u dan weer dat hij in december 2010 is vermoord (CGVS, 26/07/2011, p. 3) en niet in november 2010. Zowel u als uw echtgenote beweerden dat u in België was toen M(...) werd vermoord (CGVS, 26/07/2011, p. 3). Bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u verklaard dat u België hebt verlaten in november 2010 (Verklaring DVZ, 02/05/2011), wat wil zeggen dat M(...) ten laatste in november 2010 werd vermoord. Terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u in december 2010 nog in België was en u op 15 december 2010 terugkeerde naar Turkije (CGVS, 26/07/2011, p. 3). Dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen over de geboorte en overlijdensdatum van uw zoon, zijn niet in staat het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen dat uw enige zoon werd

vermoord. Van dergelijke ingrijpende gebeurtenis, als het overlijden van een enige zoon, mag toch worden verwacht dat ouders preciezer kunnen aangeven wanneer hij werd vermoord.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u zich op weinig coherente wijze uitlaat over het moment waarop u Irak hebt verlaten. Bij de Dienst vreemdelingenzaken hebt u verklaard dat u Irak in januari 2010 hebt verlaten (Verklaring DVZ, 02/05/2011 en Overnameverzoek, 08/02/2010). Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u Irak hebt verlaten op 10 december 2009 (CGVS, 26/07/2011, p. 4). Tijdens het tweede gehoor beweerde u dat u Irak hebt verlaten in november of december 2009 (CGVS, 02/09/2011, p. 3).

Hierbij aansluitend moet worden geconstateerd dat u en uw broers zich tegenspreken over uw verblijfplaatsen van de laatste jaren. U hebt verklaard dat u vanaf de jaren tachtig, bijna uw hele leven in Mosul hebt gewoond in Hay al Bakr (CGVS, 26/07/2011, p. 4). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal hebt u dan weer, zonder enige nuancering, verklaard dat u in Mosul bent geboren en uw volledige leven in Mosul in de Bakr wijk hebt gewoond (CGVS, 02/09/2011, p. 3). Uw broer, S(...), heeft echter verklaard dat u uw ganse leven in Tisgala (Sheikhan) hebt gewoond en dat u pas na uw huwelijk in Mosul bent gaan wonen (OV 6.655.175 CGVS, 03/03/2011, p. 3). Bovendien spreekt u zichzelf tegen over uw geboorteplaats. Zo verklaart u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u in Sheikhan bent geboren (DVZ vraag 5, CGVS 26/7/2011 p.4). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u daarentegen dat u in Mosul stad bent geboren (CGVS 2/9/2011 p.2). Dergelijk discrepante verklaringen over uw geboorte en –verblijfplaatsen doen vraagtekens rijzen over uw verblijfplaatsen door de jaren heen.

Bovenstaande argumentatie laat niet toe te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Met betrekking tot de inschatting of u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dient te worden opgemerkt dat informatie waarover het CGVS beschikt, stelt dat het mogelijk is voor koerden uit Centraal-Irak om zich in het door de Koerdische Autoriteiten bestuurde Noord-Irak te vestigen. Uit informatie blijkt dat Noord-Irak toegankelijk en veilig is. Bovendien kan u voor u persoonlijk geen afdoende redenen aangeven waarom het in uw geval niet mogelijk zou zijn u in Noord-Irak te vestigen.

Uw echtgenote, waarmee u officieel bent gehuwd, is geregistreerd in Noord-Irak. Volgens de huwelijksakte die u voorlegt, ligt haar burgerlijke stand in Dohuk, in Noord-Irak. Uw echtgenote heeft zelf verklaard dat haar burgerlijke stand in Serseng ligt in het gebied dat wordt bestuurd door de Koerdische Regionale Regering (Noord-Irak). De burgerlijke stand van heel uw schoonfamilie ligt in Noord-Irak (CGVS, 02/09/2011, p. 3). Ze heeft verklaard dat er voor haar geen enkel probleem is om naar Dohuk te reizen en er bij de Koerdische autoriteiten documenten te bekomen (CGVS, 02/09/2011, p. 4).

De enige reden waarom u, volgens u, niet naar Noord-Irak kunt is omdat u lid bent van de Zebari stam (en u vroeger als theejongen van A(...) Z(...) hebt gewerkt) en uw familie bij de Fursan (Koerdische militie ten tijde van Saddam Hussein) was (CGVS, 02/09/2011, p. 4-5). Dit is echter een vermoeden. U hebt echter geen enkele concrete aanwijzing om die bewering hard te maken. U hebt ook nooit geprobeerd om naar Noord-Irak te gaan. U beweert dat u een aanvraag hebt ingediend voor een medische behandeling in Koerdistan maar dat u die werd geweigerd. U kunt hierover echter geen bewijs voorleggen, hoewel u wel beweert dat u hierover een officiële brief hebt gekregen. U kunt ook niet aangeven waarom de medische behandeling werd geweigerd, noch door welke instantie (CGVS, 02/09/2011, p. 6). Zelfs al zou u een medische behandeling zijn geweigerd, wilt dit nog niet zeggen dat u niet naar Noord-Irak zou kunnen gaan (CGVS, 02/09/2011, p. 5). Bovendien moet worden vastgesteld dat uw echtgenote, gevraagd of het mogelijk was voor jullie om naar Noord-Irak te gaan, met geen woord rept over het feit dat dit voor u niet mogelijk zou zijn omwille van uw familie. Wanneer ze werd gevraagd of het niet mogelijk was voor u, verwijst ze gewoon naar het feit dat u van Mosul bent (CGVS echtgenote 2/9/2011, p.8). Bijgevolg kan u niet overtuigen dat u daarom niet naar Koerdistan zou kunnen gaan. Bovendien dient te worden aangestipt dat uw broer S(...) die in België eveneens een asielaanvraag heeft ingediend omdat hij in het leger zat, vanuit België vrijwillig teruggekeerd naar Erbil in Noord-Irak. Als uw broer naar Noord-Irak kan gaan, wiens vader en ooms eveneens bij de Fursan hebben gezeten, is er geen enkel argument dat u dat niet zou kunnen. Er is dus geen enkele reden om aan te nemen dat u niet naar Noord-Irak zou kunnen.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratieve dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw nationaliteitsbewijs bevestigt uw identiteit maar doet geen uitspraak over uw ingeroepen vluchtrelaas. Het paspoort en de identiteitskaart van uw echtgenote bevestigen haar afkomst en het gegeven dat haar burgerlijke stand in Noord-Irak ligt. Uw huwelijksakte bevestigt dat jullie zijn getrouwd. De documenten in verband met uw militaire carrière zijn (slecht leesbare) kopies waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en die bijgevolg een geringe bewijswaarde hebben. Bovendien dient te worden vastgesteld dat één van de badges die u voorlegt van 20 februari 2008 is, een moment waarop u volgens uw verklaringen niet eens in het leger zat. In verband met het opleidingscertificaat dient te worden opgemerkt dat er staat dat u de training met succes hebt beëindigd terwijl u zelf hebt gezegd dat u nooit aan die training hebt deelgenomen (CGVS, 26/07/2011, p. 20). Dit document heeft bijgevolg een zeer geringe bewijswaarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging en van het algemeen beginsel van openbaarheid van bestuur, voert verzoeker aan dat het administratief dossier niet volledig is aangezien er slechts 2 bladzijden werden toegevoegd van het interview van zijn broer S. en het interview van zijn broer K. in het geheel niet is overgemaakt, terwijl in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de asielaanvraag van zijn broers. Verzoeker vervolgt dat de onvolledigheid van het dossier de feitelijke grondslag betreft en dat het zeer opvallend is dat enkel de informatie in zijn nadeel werd geselecteerd. Verzoeker betoogt dat hij het belangrijk vindt dat hij de volledige interviews en beslissingen betreffende zijn broers kan bestuderen zodat hij zich naar behoren kan verdedigen en zo nodig zichzelf kan vergelijken met de situatie van zijn broer K., temeer hem de subsidiaire bescherming werd toegekend. Door het nalaten van de administratieve overheid om essentiële documenten (gehoorverslagen en beslissingen van de twee broers) over te maken, is verzoeker niet in staat zich op een adequate en efficiënte manier te verdedigen, aldus verzoeker.

2.1.2. Zo verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve procedure en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel geldt in tuchtzaken.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal alle gegevens kan onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van familieleden (RvS 18 februari 2008, nr. 179.754; RvS 21 oktober 2003, nr. 124.442; RvS 28 augustus 2001, nr. 98.547). Voorts dient te worden benadrukt dat alle asielaanvragen op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. In de richtlijn 2004/83/EC artikel 4 wordt daarover het volgende gesteld:

"Beoordeling van feiten en omstandigheden

1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

2. De in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of andere ernstige schade is blootgesteld dan wel blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen;

d) de vraag of zijn activiteiten, sedert hij zijn land heeft verlaten, uitsluitend ten doel hadden de nodige voorwaarden te scheppen om een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen, teneinde na te gaan of de betrokkene, in geval van terugkeer naar dat land, door die activiteiten aan vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld;" (eigen onderlijning)

2.1.3. In de mate verzoeker zich beklaagt over het feit dat de bestreden beslissing werd genomen rekening houdende met verklaringen van zijn broers terwijl de gehoorverslagen en de beslissingen in hun hoofde niet integraal werden overgemaakt, stelt de Raad vast dat in het feitenrelaas van de bestreden beslissing wordt gewezen op de asielaanvraag van verzoekers broers K. en S, en de toekenning van de subsidiaire bescherming aan K., en dit loutere feitelijke vaststellingen zijn, die overigens steun vinden in verzoekers verklaringen (verklaring DVZ, stuk 9, p. 3 en gehoor I, p. 3).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de asielaanvraag van broer K. niet ter sprake komt in de motivering van de bestreden beslissing en er derhalve niet valt in te zien in welke mate verzoeker benadeeld zou zijn door het feit dat het gehoorverslag van deze broer en de beslissing niet integraal werden toegevoegd aan het administratief dossier. Overigens blijkt uit de lezing van het verzoekschrift dat verzoeker op de hoogte is van de motivering van de beslissing van zijn broer K. waarbij hem de subsidiaire bescherming werd toegekend, zodat verzoeker zijn situatie met deze van zijn broer K. wel kan bestuderen en vergelijken, in tegenstelling tot wat hij beweert.

De Raad merkt tevens op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers verklaringen niet eensluidend zijn met deze van zijn broer S. waar hij al dan niet in 2009 naar het leger zou zijn teruggekeerd. De Raad stelt vast dat deze verklaring van S. aan het administratief dossier werd toegevoegd en dat verzoeker met deze verklaring van S. werd geconfronteerd tijdens het gehoor. (gehoor I, p. 24). Ook de verklaring van S. dat verzoeker zijn ganse leven in Tisgala zou hebben geleefd en pas na zijn huwelijk naar Mosul is getrokken werd aan het administratief dossier toegevoegd. Ook hier dient te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens het gehoor werd geconfronteerd met de andersluidende verklaringen van zijn broer (gehoor II, p. 3). Ook de feitelijke vaststelling dat verzoekers broer S. afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag en hij naar Erbil is vertrokken met de bijstand van het IOM wordt toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker is in de mogelijkheid het motief dienaangaande in de bestreden beslissing en waaruit blijkt dat hem de subsidiaire beslissing niet wordt toegekend aan te vechten, wat hij ook doet onder "*punt 8. Vermeende Intern vluchtalternatief*".

Waar verzoeker betoogt dat het erop lijkt dat de commissaris-generaal enkel informatie in het nadeel van verzoeker selecteert, wijst de Raad erop dat het taak is van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.1.4. De Raad concludeert met betrekking tot het eerste middel dat uit de samenlezing van de bestreden beslissing met de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal zich heeft geïnformeerd over alle objectieve en relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker individueel en persoonlijk heeft onderzocht waarbij het eerste deel van de bestreden beslissing een nauwkeurige neerslag bevat van de feiten, die resulteren uit de verklaringen die verzoeker aflegde op het Commissariaat-generaal betreffende de plaats van herkomst van zijn familie, zijn tewerkstelling, de reden van zijn vlucht en die van zijn broer S., en de mogelijkheid van terugkeer eventueel gebruikmakend van een vluchtalternatief in Noord-Irak, en een tweede deel het individuele asielrelaas van verzoeker op een objectieve wijze wordt geanalyseerd in de globale context van zijn asielaanvraag en deze van zijn echtgenote, zoals blijkt uit wat volgt. De Raad ziet niet in op welke punten verzoeker zich niet kan verdedigen vermits uit de eenvoudige lezing van het verzoekschrift blijkt dat hij dit wel doet in verschillende onderdelen. In de mate verzoeker een schending aanvoert van het "*algemeen rechtsbeginsel van openbaarheid van bestuur*" is de Raad van oordeel dat verzoeker dit

niet aannemelijk maakt. De wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur voorziet in een specifieke procedure en verzoeker toont niet aan dat deze wet werd geschonden.

In de mate het eerste middel ontvankelijk is, is het ongegrond.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (vluchtelingenverdrag), artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en de zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing onvolledig en onjuist gemotiveerd is. Voorts onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van het gelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat voornoemd beginsel geschonden is omdat hij vergeleken wordt met zijn broer S. en geen rekening werd gehouden met de situatie en verklaringen van zijn broer K..

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker asielaanvraag verworpen omdat (i) het ene briefje van midden 2006 vandaag bezwaarlijk kan worden beschouwd als een zwaarwichtige aanwijzing voor een actuele vrees voor vervolging, (ii) het schietincident van 2007 evenmin kan overtuigen dat hij actueel in Irak een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren, zoals wordt toegelicht, (iii) het enige persoonlijke vervolgingsfeit dat hij aanhaalt na het schietincident een dreigbrief is van 2009, die niet wordt neergelegd en waarover tegenstrijdige verklaringen worden afgelegd in vergelijking met zijn echtgenote, (iv) er vraagtekens dienen geplaatst te worden bij zijn bewering in maart 2009 terug naar het leger te zijn gegaan, (v) hij niet weet of de ontvoering van zijn zoon gelinkt is met zijn persoonlijke problemen, (vi) er bovendien twijfels rijzen over de waarachtigheid van de ontvoering, (vi) dient vastgesteld te worden dat hij zich op weinig coherente wijze uitlaat over het moment waarop hij Irak verliet, (vii) hij en zijn broers zich tegenspreken over de verblijfplaatsen de laatste jaren, (viii) het mogelijk is voor Koerden om zich in de door de Koerdische Autoriteiten bestuurde Noord-Irak te vestigen, en (ix) uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.5. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS, nr. 169.217, 21 maart 2007). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS, nr. 133.153, 25 juni 2004).

2.6. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofdfeiten en omstandigheden bestaan waardoor

hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in die zin veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.). Krachtens artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève “a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)”. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf en zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.6.1. In de mate verzoeker met betrekking tot de dreigbrief van 2006 stelt dat de motivering uiterst summier is en het antwoord van verzoeker wordt geminimaliseerd en “gedaagde” de indruk geeft dat er maar één brief is, wijst de Raad erop dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat twee alinea's verder de tweede brief eveneens wordt besproken. Voorts is het niet omdat de motivering omtrent deze brief van 2006 summier is dat de motivering niet correct zou zijn. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker deze dreigbrief zelf minimaliseerde: “(...) *In die periode waren de terroristen niet zo actief er werden verschillende dreigbrieven gestuurd met de hand in die periode, het was op een klein briefje. Dat was een klein briefje dat ik moest stoppen met het leger ik toonde hert aan mijn oom de broer van mijn vader en die zei dat is niets hij scheurde het en smet het weg. In 2007 werd het verdeeld zoals folders mijn oom was arbeider en kreeg er ook één. Wanneer hebt u dat gekregen? Ik weet niet 2 of 3 maanden voor mijn huwelijk en daarbuiten ben ik niet bedreigd geweest voor 2007*”. De Raad is bijgevolg van oordeel dat de appreciatie van deze dreigbrief in de bestreden beslissing correct is en overeenkomt met de strekking van verzoekers verklaringen. Overigens kan hier nog opgemerkt worden dat verzoeker uitdrukkelijk stelt dat de bedreiging die uitging van terroristen “na het incident (gebeurde) niet ervoor. Ik heb twee jaar gestopt van het leger en nadien teruggekeerd. (...)”. (gehoor I, p. 8)

2.6.2. Verzoeker bevestigt uitdrukkelijk dat zijn problemen voortvloeien uit het feit dat hij bij het leger zat in Irak. Zo verklaart verzoeker dat Tal Afar vol zat met terroristen die hun kamp aanvielen waarbij twee collega's werden vermoord en hij gewond (gehoor I, p. 7), dat er een de operatie was in Tal Afar, meer bepaald aan het dorp Maria waarbij 13 van de terroristen werden vermoord en twee opgepakt door hun eenheid met behulp van de inwoners van Maria, en dat hij samen met 5 collega's op verlof mocht en zij op weg naar huis beschoten werden waarbij twee van zijn collega's werden gedood en vier andere gewond (gehoor I, 18). Los van de vaststelling dat verzoekers relaas met betrekking tot de beschieting en de wijze waarop hij gewond geraakt is niet coherent is, stelt de Raad vast dat verzoeker ook uitdrukkelijk aangeeft dat hij soldaat is en dat het oorlog was (gehoor I, p. 18). Uit zijn verklaringen blijkt voorts dat zij gewapend waren, in uniform en het schietincident iets te maken had met de schoonmaakoperatie in Maria (gehoor I, p. 19). Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de beschieting in 2007 op verzoeker en zijn kameraden, waarbij andere troepen hen hielpen te ontsnappen, (gehoor I, p. 19) het gevolg is van het feit dat hij bij het leger was en het oorlog was, en een beschieting in deze gegeven omstandigheden inherent is aan de opdracht van een soldaat. Uit niets blijkt dat de dorpelingen het persoonlijk gemunt hadden op verzoeker, temeer verzoeker, naar eigen zeggen in Mosul bleef wonen en geen problemen meer kende tot de ontvangst van een tweede dreigbrief in 2009.

2.6.3. In de mate enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers terugkeer naar het leger, stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vast dat verzoeker de dreigbrief niet voorlegt en hij en zijn echtgenote incoherente verklaringen afleggen met betrekking tot deze brief, verklaringen die door verzoeker niet worden weerlegd. Meer nog, uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij een dreigbrief zou hebben gekregen tijdens zijn verlof in december 2009 (gehoor I, p. 21) en zonder dat hij weet van wie de brief is, zonder zijn overste bij het leger te verwittigen of zonder om de bescherming te verzoeken van zijn autoriteiten, vlucht verzoeker een week of 10 dagen later. De Raad is van oordeel dat dergelijke gang van zaken niet geloofwaardig is. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij omwille van zijn voorgehouden profiel als soldaat geen bescherming, overeenkomstig artikel 48/5 §2 van de vreemdelingenwet, vanwege de Iraakse overheden zou kunnen verkrijgen tegen de terroristen. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Uit niets blijkt dat verzoeker na het ontvangen van de beweerde dreigbrief enige actie heeft ondernomen teneinde bescherming te zoeken van zijn autoriteiten, terwijl dit van een soldaat wel kan verwacht worden.

2.6.4. De algehele ongeloofwaardigheid van het opgediste relaas wordt naar het oordeel van de Raad finaal op de helling gezet door de ongeloofwaardige verklaringen omtrent de ontvoering en moord op zijn zoon M. Zo wordt van het bestaan van de zoon geen enkel begin van bewijs ingediend, terwijl verzoeker stelt dat hij in het bezit is van een geboorteakte (gehoor I, p. 2) en blijkt uit de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote dat zij zelfs volstrekt incoherente verklaringen afleggen over de leeftijd van het kind. Zo stelt verzoekers echtgenote dat het kind geboren werd op 10 januari 2009 (verklaring DVZ), op het Commissariaat-generaal verklaart zij dan dat het kind geboren werd op 1 oktober 2009 en later dat het kind een paar maanden oud was toen het werd ontvoerd in december 2010 (gehoor I echtgenote, p. 2-3). Verzoeker kent de geboortedatum van het kind niet ("eind oktober 2008" gehoor I, p. 2) en stelt dat het 2 jaar was toen het werd ontvoerd. Redelijkerwijs kan er overigens aangenomen worden dat wanneer je kind wordt ontvoerd, de politie wordt ingeschakeld en de moeder niet zomaar, zonder uitsluitel of het kind leeft dan wel werd vermoord, de vlucht neemt (gehoor I, p. 3 "*we hebben geen nieuws meer van hen ik vermoed dat hij is gedood*"). De Raad is dan ook van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het opgediste relaas.

2.6.5. Wanneer verzoeker Irak zou hebben verlaten, waar hij in de loop van zijn leven heeft geleefd en wanneer juist hij naar Mosul is verhuisd, is verder niet relevant voor de vraag of hij nood heeft aan internationale bescherming, temeer niet wordt betwist dat verzoeker en zijn echtgenote in Mosul woonden.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8.1. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het voor Koerden uit Centraal-Irak mogelijk is om zich te vestigen in het door de Koerdische Autoriteiten bestuurde Noord-Irak, wat door verzoeker wordt betwist. Zo stelt verzoeker dat de landeninformatie in de Subject Related Briefing (SRB) geenszins zo eenduidig is als "*gedaagde*" het voorstelt. Hij betoogt dat uit de SRB blijkt dat de info van UNHCR ernstige kanttekeningen maakt bij de mogelijkheid tot verblijf in Noord-Irak, de procedures in de loop van 2011 strenger zijn geworden wegens de sociale onrust, volgens UNHCR onder andere Koerden uit de betwiste gebieden naar alle waarschijnlijkheid moeilijkheden ondervinden aan de controleposten, en deze Koerden ook verblijfs- en socio-economische moeilijkheden ondervinden. Verzoeker wijst erop dat hij Koerd is en afkomstig uit de betwiste gebieden, hij een overheidsfunctie had en dus geen ander werk kan doen, en hij noch zijn echtgenote familiale of sociale banden hebben met Noord-Irak, zodat zij dreigen te belanden in een situatie zonder sociale basisrechten. Verzoeker vervolgt dienaangaande dat de sociale onrust die er al een aantal jaren heerst, aangewakkerd wordt door de 'Arabische Lente', zoals in Erbil waar het verboden is te betogen en elke poging met geweld wordt bestreden. Tot slot wijst verzoeker erop dat hij als Zebari-lid recht tegenover Barzani's regime staat, hij als voormalige theejongen van Arshad Zebari vreest voor de Peshmerga's die alomtegenwoordig zijn en zijn familie behoorde tot de 'Fursan'.

2.8.2. De Raad wijst vooreerst op een aantal objectieve elementen die mee in rekening moeten worden genomen bij de beoordeling van het vestigingsalternatief in Noord-Irak: (i) verzoeker en zijn echtgenote zijn beiden Koerd; (ii) verzoekers echtgenote en heel haar familie zijn naar haar verklaringen geregistreerd in Sersang, dit is een plaats in de provincie Dohuk onder de controle van de Koerdische autoriteiten (gehoor I echtgenote, p. 5); (iii) verzoeker en zijn echtgenote zijn gehuwd in Sheikhan (de burgerlijke stand van verzoeker) en op de huwelijksakte wordt vermeld dat zijn echtgenote afkomstig is van Dohuk; (iv) het paspoort van verzoekers echtgenote werd in oktober 2010 afgeleverd in Dohuk (gehoor I, p. 3); (v) verzoeker verklaart uitdrukkelijk dat zijn kompaan Mustafa van het Koerdisch gebied is, hij niet meer bedreigd werd en het *“in het noorden (...) veilig (is)”* (gehoor I, p. 19); (vi) zijn echtgenote verklaart uitdrukkelijk dat zij zonder enig probleem en zelfs zonder formaliteiten van Mosul naar Dohuk kon reizen om daar een paspoort aan te vragen en op te halen; (vii) verzoeker noch zijn echtgenote maken een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin aannemelijk.

Voorts kan vastgesteld worden dat uit de SRB *“Irak” “Toegangsprocedure, verblijfsmodaliteiten en socio-economische situatie Koerdische IDP's in KRG-gebied”* van 20 september 2011 blijkt dat daarin wordt vermeld dat het bronnenmateriaal dikwijls tegenstrijdig is, waar de Deense en Noorse asielinstanties hun missies in 2010 en begin 2011 ondernamen met als doel informatie te vergaren over dit specifieke thema, terwijl informatie van UNHCR ernstige kanttekeningen maakt bij de mogelijkheid tot verblijf in Noord-Irak.

2.8.3. Concreet leest de Raad in de SRB dat bezoekers die voor een langere periode in KRG-gebied willen verblijven een toegangspas wordt uitgereikt, de toegangsprocedure aan een controlepost relatief vlot verloopt en zo'n kwartier in beslag neemt en dat deze procedure ook geldt voort IDP's die de problematische veiligheidssituatie in Centraal Irak ontvluchten (SRB, p. 7). Volgens een speciaal hiertoe uitgevoerd onderzoek door de NGO Public Aid Organization (PAO)/PAC in opdracht van UNHCR eind 2010 en maart 2011 blijkt dat over het algemeen Koerdische individuen geen hinder ondervinden aan de controleposten, uitgezonderd in een aantal gevallen waarbij o.w.v. veiligheidsredenen toch naar een referentiepersoon gevraagd werd (SRB, p. 11), terwijl UNHCR zelf (januari / februari 2011) stelt dat Koerden, Turkmenen en Arabieren afkomstig uit de betwiste gebieden naar alle waarschijnlijkheid moeilijkheden aan de controleposten ondervinden, wat door regeringsbronnen wordt ontkracht en tegengesteld is aan de visie van (PAO)/PAC. De gang van zaken zoals gesteld door (PAO)/PAC wordt bevestigd door de verklaringen van verzoekers echtgenote (gehoor echtgenote zelfde adm. doss. als verzoeker, p. 4). Voorts leest de Raad *“Alle Irakese burgers hebben het recht om zich in KRG-gebied te vestigen”* (SRB, p. 12). Zo er al sinds een aantal jaren een zekere sociale onrust is in Koerdistan (SRB, p. 5), leest de Raad eveneens dat er aanslagen werden gepleegd maar het geweld in KRG-gebied, zoals opgemaakt kan worden uit de grafieken, veel minder frequent is dan elders in Irak en er een relatieve stabiliteit heerst (SRB, *“Irak” “De actuele veiligheidssituatie in Noord Irak”*, p.9).

De problemen die zich kunnen stellen als IDP zijn van sociaal-economische aard (SRB, p. 16 e.v.), doch verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij geen beroep zou kunnen doen op de elementaire sociale rechten vermits zijn echtgenote en haar familie afkomstig zijn van Dohuk, zoals blijkt uit de objectieve gegevens. Bijgevolg kan redelijkerwijs aangenomen worden dat verzoeker en zijn echtgenote wel degelijk een vestigingsalternatief hebben in het KRG-gebied. Waar verzoeker poneert dat zijn echtgenote geen banden heeft met Dohuk beperkt hij zich tot blote beweringen die ingaan tegen de objectieve gegevens.

2.8.4. In de mate verzoeker stelt dat hij als Zebari-lid recht tegenover Barzani's regime staat en hij dan des te meer te vrezen heeft om slachtoffer te worden van grove schendingen tijdens de sociale onrust, en hij voormalig thee-jongen was van Arshad Zebari, beperkt hij zich tot blote beweringen en speculaties. Dat zijn familie bovendien 'Fursan' waren is eveneens een bewering die door verzoeker niet wordt gestaafd. Daarenboven verklaarde verzoeker zelf dat hij nooit aangesloten was bij de Baath-partij (gehoor I, p. 7).

2.8.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij en zijn echtgenote problemen zouden kennen om toegang te krijgen tot Noord Irak en dat zij daar geen vestigingsalternatief hebben.

2.9. In de mate verzoeker aanvoert dat het gelijkheidsbeginsel geschonden werd omdat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de situatie en de verklaringen van de broer K., wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoonde dat hij in een identieke situatie is als zijn broer K. Zo leest de Raad in het verzoekschrift dat aan K. de subsidiaire

bescherming werd toegekend op 17 september 2008 en dit na een analyse van de actuele situatie in Irak, gezien aan zijn afkomst uit Mosul niet wordt getwijfeld, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief. In casu dient te worden vastgesteld dat weliswaar niet wordt getwijfeld aan verzoekers afkomst uit Mosul, doch dat zijn echtgenote afkomstig is uit Dohuk zoals blijkt uit objectieve gegevens, en hij wel degelijk een beroep kan doen op een vluchtalternatief.

De Raad benadrukt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld. Een beroep op het gelijkheidsbeginsel als zodanig is te dezen niet relevant omdat verzoeker wel beweert doch niet bewijst dat hij zich in dezelfde feitelijke rechtstoestand bevindt als zijn broer K.. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat het gelijkheidsbeginsel met de bestreden beslissing geschonden is.

2.10. Tot slot toont verzoeker niet aan waarom de bestreden beslissing onvolledig is. Immers verzoeker haalt geen essentiële elementen en gegevens aan die niet in aanmerking zijn genomen of niet werden onderzocht en die van dien aard zijn dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingstatus of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS